

ע"פ 880/20 - יוסף לוגסי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים
ע"פ 880/20

לפני:
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ע' גרוסקופף

המערער: יוסף לוגסי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל
אביב-יפו בת"פ 019499-08-18 שניתן ביום
02.01.2020 על ידי כבוד השופטת ש' זמיר

תאריך הישיבה: כ"א באלול התש"ף (10.09.2020)

בשם המערער: עו"ד תמר אולמן ועו"ד שחף אולמן
בשם המשיבה: עו"ד איתמר גלבפיש
בשם שירות המבחן: עו"ס ברכה וייס

פסק-דין

1. המערער הורשע על פי הודייתו בעבירה של הריגה, לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום, המערער נהג בשעת לילה מאוחרת בשכרות (ריכוז של 134 מ"ג), במהירות של כ-100 קמ"ש במקום בו המהירות המותרת היא 60 קמ"ש, ופגע במנוח שיחד עם אחר ביצע בכביש באותה שעה עבודות סימון וצביעה.

במסגרת הסדר הטיעון הוסכם בין הצדדים כי המאשימה תטען לעונש של עד 7.5 שנים. לסופו של יום השית בית המשפט על המערער, בין היתר, מאסר בפועל בן 5 שנים, פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה לצמיתות (בהתאם להסכמת הצדדים בהסדר הטיעון), ופיצוי למשפחת המנוח בסך 35,000 ₪.

עמוד 1

2. הערעור שלפנינו נסב על רכיב המאסר בפועל, ובאת כוח המערער הדגישה בערעורה, בין היתר, את נסיבות חייו הקשות של המערער, את עברו התעבורתי הנקי, היעדר עבר פלילי, והעובדה כי המערער הסכים שרשיונו ישלל לצמיתות.

3. דין הערעור להידחות.

נקודת המוצאה היא, שאין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בחומרת העונש אלא במקרים חריגים, ולא זה המקרה שלפנינו. בעבירת ההריגה בתאונות דרכים קיימת משרעת רחבה של ענישה והעונש שהושת על המערער, אשר חטא בנהיגה בשכרות ובמהירות מופרזת, אינו חורג כלל וכלל מרף הענישה הנוהג. בית משפט קמא איזן בין עקרון קדושת החיים ושיקולי ההרתעה לבין נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של המערער, ואיננו רואים עילה להתערב בגזר הדין.

סוף דבר, שנקודת המוצא היא גם נקודת הסיום והערעור נדחה.

ניתן היום, כ"א באלול התש"ף (10.9.2020).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט